

Descrierea CIP a bibliotecii Naționale a României
LEVINE, PAUL

Să-i omorâm pe toți avocații / Paul Levine ;
trad.: Gabriela Tănase - București: Editura RAO, 2011

ISBN 978-606-609-079-7

I. Tănase, Gabriela (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Paul Levine
Kill all the Lawyers
Copyright © 2006 by Nittany Valley Production, Inc.

Traducere din limba engleză
GABRIELA TĂNASE

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

august 2011

ISBN 978-606-609-079-7

CUPRINS

Mulțumiri	9
1. Un pește pe uscat	11
2. O față la fereastră	22
3. Lovitură urzită în trecut	28
4. Iubire logică	39
5. Supraviețuirea criminalului	53
6. Copilul din flori al lui Ayn Rand și Ted Bundy	60
7. Regele Solomon și Regina din Saba	69
8. Nostalgie	78
9. Psihiatrul și avocatul fără scrupule	87
10. Chiar și criminalii au nevoie de amici	97
11. Jubaneza	102
12. Raport și raporturi	109
13. Regina și piratul	116
14. O cale sinuoasă	129
15. Cazul rabinului ocupat până peste cap	136
16. Haos la tribunal	140
17. O dată părinte, mereu părinte	153
18. Spectacol în pielea goală	165
19. Un psihiatru total cufundat în munca sa	170
20. Vorbind ca proasta-n târg	180
21. Dreptul femeii de a-și cumpăra pantofi noi	188
22. Motiv pentru crimă	191
23. Suntem ceea ce suntem	199
24. Dansează pentru mine	206
25. Comoara din adâncuri	210
26. Pot fi calificat drept iresponsabil	216
27. Să-i omorâm pe toți avocații	222

28. Du-te la balamuc	229
29. Escroc căzut în butoiul cu melancolie	241
30. Despre nimfe și proști.....	249
31. Lovit de-un foc foc în pânțece.....	260
32. Cum să-l dezgheți pe alesul tău	269
33. Sentimente... Of!... Of!... Of!... Sentimente	279
34. Un bufnet în noapte	287
35. Despre cum să fii bărbat.....	290
36. Ce vor fetele	297
37. Din mlaștină în ocean.....	304
38. Psihoterapia	315
39. Operațiunea de salvare	320
40. Povara grea a vinovăției	323
41. Templul lui Solomon.....	335
Legile lui Solomon.....	343

UN PEȘTE PE USCAT

În boxeri și cu nimic altceva pe el, având încă ochii cârpiți de somn, Steve Solomon lovi ușa cu umărul. Era în continuare înțepenită. Încă o bușitură și un brânci; în fine, ușa se crăpă, scârțâind amarnic. Suficient pentru ca Steve să zărească un pește-spadă imens, cam de o sută cincizeci de kile, cu țepușa din vârful capului înfiptă în vizorul ușii. Un marlin albastru. Bălăbănindu-se acolo ca și cum ar fi fost surprins de îngheț în mijlocul unui salt deasupra oceanului.

Auzise de aligatori care se târau afară din canale, nu departe de casa lui. De papagali sălbatici țipând ca disperații într-un parc aflat în apropiere. Călcase întâmplător pe niște gândaci de bucătărie de dimensiunea unei patine cu roțile. Dar chiar și în grădina zoologică pe nume Miami acest lucru putea fi calificat drept o ciudățenie în toată puterea cuvântului.

Steve parcurse cu privirea bulevardul Kumquat, plin de verdeată, cam la un kilometru și jumătate de apele sălcii ale golfului Biscayne. *Nada*. Nu mișca nici o creatură, nici măcar un crab.

Verifică fațada vilei sale, acoperită cu stuc într-o nuanță de un verde stins, de culoarea algelor din piscină. Nici un alt animal depus pe pervazul ferestrei ori sub streșină. Nici un glumeț pus pe feste ascunzându-se după gardul-viu din hibiscus.

O escadrilă de muște bâzâia în jurul mortăciunii. Aerul, care în diminețile obișnuite se umplea de un parfum de rouă și

iasomie, luase acum un miros distinct de pește. Un firicel de sudoare aluneca în jos pe pieptul lui Steve în acea zi mustind de o căldură umedă. Apucă ziarul mânjit cu roșu de fructele unui arbore de piper, asemenea unor stropi de sânge la locul crimei. Nimic pe prima pagină despre vreun val mare produs în cursul nopții.

Începu să examineze alte posibilități. Bobby, desigur. Nepotul lui, în vârstă de doisprezece ani, era un puști pus pe glume, dar de unde ar fi putut face el rost de un asemenea pește uriaș? Și cine l-ar fi ajutat să-l împlante în ușa?

– Bobby!

– Îhî?

– Vrei să vii aici, te rog?

– Îhî.

Îhî-ul scos odată cu oxigenul expirat din plămânii lui de adolescent. Steve îl auzi pe băiat tropăind cu picioarele goale pe gresie. O clipă mai târziu, purtând un tricou inscripționat „Delfinii din Miami“, care-i atârna până la genunchi, Bobby apărură în dreptul ușii și exclamă:

– Sfinte Sisoe, ce mai rahat!

– Ai grijă la limbaj, băiete!

Puștiul își scoase ochelarii cu rame negre și curăță lentilele cu poala atârnată a tricoului.

– N-am făcut-o eu, unchiule Steve!

– Nici n-am zis așa ceva. Steve își dădu o palmă peste gât, strivind un tânțar și lăsând o pată de sânge.

– Ai vreo idee?

– Ar putea fi cineva care amenință că te va trimite să-ți faci somnul printre pești.

Steve încercă să-și amintească dacă ofensase pe careva în ultima vreme. Nu-i trecea prin cap nici un nume, bineînțeles excluzându-i pe judecători, polițiști și creditorii. Începu să se scarpine prin boxeri, nepotul lui proceda la fel prin chiloții sport, doi masculi ai speciei cufundați într-o gândire profundă.

– Știi care-i ironia sorții, puștiulică?

– Ce?

– Uită-te la chiloții mei. Steve făcu un gest spre boxerii de culoare verde cu portocaliu, inscripționați „Marlinii Floridei“ și având drept ilustrație un pește-spadă sărind din ocean.

– Faci confuzie între ironie și coincidență, unchiule Steve, roști micuțul înțelept.

După douăzeci de minute își făcu apariția Victoria Lord, cu o pungă de hârtie conținând covrigi, un tub de cremă de brânză și o cutie de suc de portocale. Îl sărută pe Steve pe obraz, îi răvăși părul lui Bobby și zise:

– Presupun că știți că aveți un pește-spadă atârnat pe ușa de la intrare.

– N-am făcut-o eu, repetă Bobby.

– Atunci ce s-a întâmplat? întrebă Victoria.

Steve ridică din umeri și luă covrigii.

– Probabil niște puști din cartier.

Făcuse un duș, se răsese și trăsese pe el o pereche de blugi și un tricou imprimat cu surferi plutind pe creasta unor valuri uriașe, uniforma pentru zilele când nu trebuia să se ducă la tribunal. Înainte ca Victoria să fi intrat în viața lui, obișnuia să se ducă la birou în pantaloni scurți, șlapi și un tricou pe care scria: „Avocații buni se descurcă și numai în chiloți“. În acea perioadă, modesta casă de avocați pentru care lucra Steve purta pretențiosul nume de Solomon & Asociații, deși singurii asociați ai lui Steve erau gândacii care ieșeau din când în când prin crăpăturile din lambriuri.

Acum se numea Solomon & Lord. Victoria adăugase o tentă mai elegantă, precum și lustrul mobilierului, crinii proaspăt tăiați și insistența ca Steve să respecte cel puțin unele precepte etice.

Acum purta o bluză de mătase de culoarea unei piersici coapte, pantaloni stretch gri și o jachetă scurtă cu forme

geometrice complexe. Un metru optzeci în pantofii ei italie-nești cu vârfuri de piele întoarsă. Ținută perfectă. Păr blond, liniile feței ca sculptate și ochi verzi strălucitori. Un pachet sexy care emana forță și inteligență.

– Ai dat drumul la radio de dimineață? îl întrebă Victoria.

Steve îi turnă o ceșcuță de cafea cubaneză, groasă ca un sirop.

– Sigur. Am ascultat emisiunea de sport a lui „Mad Dog”¹ Mandich.

– Nu, mă refer la cea a doctorului Bill.

– Șarlatanul ăla? De ce ar fi trebuit s-o fac?

– Vorbea despre tine, amice.

– Să nu crezi un cuvânt din ce spune el.

– De ce nu mi-ai zis că ai fost avocatul lui?

Steve făcu o pauză, lăsându-și timp ca să întindă brânza cremoasă peste covrigul cu mac.

– E mult de-atunci.

Prefera să evite orice întrebări despre doctorul William Kreeger. Psihiatru consultat de staruri. O mică celebritate. Și acum un fost escroc.

– Ce-a zis?

– A zis că ești Steve Solomon avocatul-lipsit-de-scrupule.

– Îl dau în judecată pentru calomnie.

– Spunea că n-ai fi în stare să câștigi nici măcar procesul unuia care a traversat strada pe verde.

– O să-i cer daune până se satură.

– A mai pretins că de-abia ai absolvit o obscură facultate de drept.

– Îmi pare rău, Facultatea de Drept din Key West e cunoscută; doar că nu-i acreditată.

– Mai zicea că l-ai făcut să piardă procesul și că o să te dea în judecată pentru incompetență în exercitarea profesiei, însă are o problemă: nu are deloc încredere în justiție. Apoi a

¹ Câine nebun (n.tr.)

început să bată câmpii despre O. J. Simpson, Robert Blake și Michael Jackson.

– L-am văzut ieri pe O. J. în Dadeland, se vârf și Bobby în discuție, ronțăindu-și covrigul. E gras rău.

– Deci ai dat greș în procesul doctorului Bill? îl interogă Victoria pe Steve.

– Am făcut o treabă a naibii de bună. Juriul ar fi putut să-l pună la zid pentru crimă, dar a schimbat verdictul în omor din imprudență.

– Păi, atunci de ce-i așa furios pe tine?

– Hei, știi și tu cum sunt clienții.

– Știu doar că ai mei sunt mulțumiți în general. Ce s-a întâmplat între tine și doctorul Bill?

Steve se gândi că, dacă i-ar fi spus, tipa ar fi explodat. *Cum ai putut să faci așa ceva? Nu-i etic! E ilegal! Și imoral!*

– Nu s-a întâmplat nimic. L-au băgat la zdup, așa că da vina pe mine.

– Aha! sorbi ea cu sete din cafeaua cubaneză. Bobby, știi cum îmi dau seama când unchiul tău minte?

– Îi tremură buzele, răspunse puștiul.

– Vorbește foarte calm și afișează o sinceritate totală.

– Dar spun adevărul, insistă Steve. Nu știi de ce mă urăște ticălosul ăla.

Din punct de vedere tehnic era un adevăr. Steve știa exact ce greșise în cazul lui Kreeger. Dar nu știuse că și Kreeger știa. La apel, tipul nu pretinsese că avocatul său fusese incompetent. Nu-l dăduse în judecată pentru malpraxis și nici nu ceruse să fie începute procedurile de excludere din barou. În schimb, se dusesse la închisoare, executase șase ani la cabinetul medical al acesteia, ocupându-se de problemele mintale ale deținuților, și obținuse să fie eliberat înainte de termen.

Înainte să fie condamnat pentru omucidere, William Kreeger deținuse o clinică de psihiatrie la Coral Gables și devenise

notoriu cu o carte prin care te îndemna să-ți folosești propriile forțe sub titlul *Nu mai vreau să mă gândesc la tine*. Predica o filosofie egocentrică simplistă și, după niște laude exagerate pentru o apariție în cadrul emisiunii *Bună dimineața, America*, avea acum propriul show televizat, finanțat de un consorțiu, ocazie pentru a da sfaturi despre cum să te simți bine în pielea ta și cum să-ți întreții relațiile sociale. Femeile îl adora, iar ratingul emisiunii aproape că sârise spre zona ocupată de Oprah.

– L-ai văzut vreodată pe Kreeger la TV? o întrebă Steve.

– Uneori, când eram la colegiu. Îmi plăceau sfaturile pe care le dădea ascultătoarelor sale. „Scapă de ticălos! Dă-l în șuturi afară de viața ta, imediat!”

– Ai remarcat vreodată ce privire are?

– Ochi de ucigaș? se vârî și Bobby din nou în discuție, luând și el o gură de cafea cubaneză. Încă puțin, și arăta ca un derviş zburător. Ca Hannibal Lecter. Sau Freddy Krueger. Sau Norman Bates. Ucigași cu toții!

– Astea sunt personaje fictive, nu criminali reali, îl corectă Steve. Și mai lasă cafeaua în pace! Băiatul îi aruncă unchiului său o privire sfidătoare, duse ceașca la gură și mai luă o înghițitură zdravănă.

– Ted Bundy. Ted Kaczynski, John Wayne Gacy, continua el cu obstinație. Țștia sunt destul de reali, unchiule Steve?

– Mai las-o, băiete!

– David Berkowitz. Dennis Rader. Domnul Callahan...

– Cine mai e și ăsta? întrebă Victoria.

– Profesorul meu de educație fizică, replică băiatul. E cam sonat.

Bobby devenise cam rebel odată cu instalarea pubertății. În ce-l privea pe Steve, nepotul lui ar fi trebuit să rămână pentru totdeauna un copilăș. Să se joace de-a v-ați ascunselea, să se dea cu bicicleta, să meargă cu cortul în pădure. În schimb, puștiul ajunsese să fiarbă ca un ceainic, dând pe-afară de testosteron. Se uita deja după fete, un teren periculos chiar și

pentru adolescenții mai adaptați, însă pentru un puști turbulent ca Bobby, traversarea acestei noi frontiere se dovedea tot mai periculoasă.

– E ultimul meu avertisment și chiar mă țin de cuvânt. Steve își oțeli vocea. Nici o altă picătură de cafea, nici un nume de ucigaș celebru, sau te-ncui în camera ta.

Bobby lăsă ceașca jos și își lipi degetul de buze – gura îi era cusută.

Steve dădu aprobativ din cap și se întoarse spre Victoria.

– Ce ziceai de ochii lui Kreeger?

– Încinși, zise Victoria. Întuneceți, ca de jăritic. Camera de filmat se apropia atât de tare de el, încât îi puteai simți dogorind.

– Le excită pe femei, comentă Steve.

– Ce-i cu femeia din baia lui? Chiar a ucis-o?

– Juriul a ajuns la concluzia că da, o crimă din imprudență.

– Tu ce părere ai?

– Nu pot să trădez încrederea unui client.

Victoria râse.

– De când, mă rog?

– Doctorul William Kreeger a ieșit din viața mea.

– Dar n-ai ieșit tu dintr-a lui. Ce-mi ascunzi?

– Wil-liam Kree-ger, rosti Bobby, silabisind cu ochii mijiți.

Steve știa că băiatul încerca să facă o anagramă pornind de la numele lui Kreeger. Sistemul nervos central al lui Bobby avea o deficiență care, în mod neașteptat, îl făcea mai performant. Doctorii îl denumeau PFF sau Paradox Funcțional. Puștiul avea aptitudini de savant în privința memorării unor maldăre de date. Plus capacitatea de a face cu iuteală anagrame.

– William Kreeger, repetă băiatul, făcând la iuteală un joc de cuvinte: „EU APAR, OMOR FĂRĂ MILĂ”.¹

– Frumos, îl complimentă Steve.

– Deci chiar ești convins că-i un ucigaș? îl sondă Victoria.

¹ I emerge, kill raw (în orig. n.red.)